

Heinrich Himmler visità el monestir de santa Maria de Montserrat

El 23 d'octubre de 1940 el dirigent nazi Heinrich Luitpold Himmler, cap de la temible SS, responsable de totes les forces de policia i de seguretat del Reich, visità el monestir de santa Maria de Montserrat. Aquest dia Himmler volà des de Madrid cap a Barcelona. El rebé a l'aeroport del Prat l'alcalde Miguel Mateu i Pla i, com a Madrid, els principals carrers de la ciutat s'ompliren de banderes nazis. Dinà a l'hotel Ritz on va saludar des del balcó a la gentalla del carrer. Allí va 'perdre' una maleta negra que portava. Sembla que per l'hotel hi corrien agents de la resistència francesa.

A 2/4 de 4 de la tarda, quan Franco es trobava a Hendaya amb Hitler, Himmler arribava al monestir de santa Maria de Montserrat. L'abat Antoni M. Marcet, es negà a rebre'l. Fou el jove monjo Andreu Ripol, que parlava alemany, l'encarregat per la força de fer-li d'amfitrió. La visita fou molt tensa. Himmler es negà a entrar al monestir per a besar la imatge de la Moreneta: *"ja acabarem nosaltres amb aquestes supersticions"*, va afirmar. Va insistir en examinar documents antics de la biblioteca per a trobar proves que el Sant Graal es trobava a Montserrat, convençut que la muntanya era el Montsalvat de la llegenda de l'òpera Parsifal de Wagner. Estava convençut que qui posseís aquesta relíquia gaudiria d'un poder sobrehumà, pensava. *"Era increïble tanta incultura"*, digué el monjo Andreu Ripol. Al captard, Himmler retornà a Barcelona sense el seu Graal.

Aquell mateix dia, un nen, en Jordi Catasús i Bofill, de set o vuit anys, visqué molt de prop aquesta vista. Gràcies a la bona gestió de Josep Maria Alentà he disposat d'un petit resum escrit dels records de qui fou aquells anys un nen perquè la seva vivència fou tant forta que encara avui pot recordar-ho amb tot detall.

Jordi Catasús i Bofill comenta que aquest dia acabava de dinar al restaurant del Monestir que explotava el seu pare. Recorda que dinaven sempre molt tard, després del servei del migdia. Recorda que era un dia fred, emboirat i gris, com a trist, amb la Gorra Frígia i Sant Joan tapats per la boira. Al sortir a la plaça, quasi buida, i havia molts guàrdies civils tapats amb les seves capes verdes i el seu

tricorni i un munt d'homes amb gavardina. Aquests estaven passejant o asseguts a les jardineres, amb els alts xipresos, que hi havia al mig d'ella. Després vaig es va assabentar que eren policies. Immediatament arribaren una sèrie de cotxes, el segon i tercer descapotables i de color verd, d'on sortien un munt de persones, unes vestides de militar i d'altres de civil.

Un militar corpulent i gros acompanyava a un altre de més baix i que portava unes ulleres rodones i semblava que era el més important. Anaven seguits de dos militars més. Els quatre, que baixaren dels cotxes verds, van ser rebuts a la porta d'entrada del Monestir per el P. Andreu M. Ripoll i un altre monjo, pot ser el P. Alexandre. Es saludaren i parlaren una estona amb el dos primers i tot seguit es van dirigir, les sis persones, cap a la Basílica.

Entraren per el passadís del costat dret, cap al Cambril i el nen Catasús al darrera. Encara avui es pregunta com va poder ser i perquè ningú ho va impedir. La Basílica era buida i fosca, només les llums davant la Moreneta i el ressò de les petjades com passades dels quatre militars trencava el gran silenci que hi havia. El P. Ripol i el H. Himmler al davant, en segon lloc el P. Alexandre i el oficial ajudant, a continuació els dos oficials i el nen Catasús al darrera de tots ells, una mica allunyat.

Al passar davant l'altar del Santíssim els dos monjos van reverenciar-lo i el nen va fer una genuflexió. Aleshores van adonar-se de la presència del nen Jordi Catasús i Bofill i tot seguit H. Himmler preguntà al P. Ripoll qui era aquell nen. El P. Ripol li va respondre era el fill de la persona que explotava el Restaurant i el Hotel del Monestir i que a més a més parlava alemany. En les seves notes Jordi Catasús i Bofill explica que havia tingut una mainadera alemanya, Fräulein Otilia Fromhertz. Immediatament, pensa que per comprovar la resposta del P. Ripol, Himmler li preguntà el seu nom, quants anys tenia i perquè no era a l'escola. Li va respondre, en alemany, a tots les seves preguntes i per què no era a l'escola era degut que havia estat malalt i el fet que el seu col·legi estava a Barcelona. Comenta Jordi Catasús i Bofill que en aquells moments va creure que el feien sortir de la Basílica, però per sort no va ser així i continuà darrera d'ells.

Tots plegats varen pujar al Cambril amb el mateix orde esmentat abans. Recorda aquella escala amb graons de fusta, (el tercer grinyolava al trepitjar-lo), la barana de metall amb les cortines, ambdós costats, de vellut vermell. Quan estaven davant ta Moreneta, el P. Ripoll es trobava a la dreta, al mig H. Himmler i l'oficial

gros i a l'esquerra el P. Alexandre i els altres dos oficials a mitja escala i el nen Catasús a baix de tot. Aleshores va succeir el fet més important tant per la vivència del nen com per la seva significació.

Els quatre militars havien anat tota l'estona amb la gorra posada i aleshores et P. Ripoll va dir a H. Himmler: *"en el nostre país els homes ens descobrim davant una senyora i la Madonna és una senyora"*. Es produí un silenci, segurament, de segons però que pel nen Catasús li va semblar-me molt llarg. Tot seguit H. Himmler va treure's la gorra i se la posà sota el braç esquerra i immediatament els tres altres oficials van fer el mateix. Diu Jordi Catasús que H. Himmler estava mirant la imatge de la Moreneta i va comentar que segurament era de raça ària ja que tenia el nas recte i quant al color negre de la Verge i del Nen Jesús era degut al fum dels ciris. Fins aquí arriba el record del nen Jordi Catasús. Diu que després de la vivència experimentada no pot recordar res més. És com un buit total en la seva memòria, no recorda ni com va sortir de la Basílica.

Jordi Catasús i Bofill acaba la seva nota, feta per confirmar el seu testimoniatge d'un fet viscut personalment en profit de l'història de Montserrat i com homenatge i reconeixement al coratge i valentia del P. Andreu M. Ripol i la seva veneració, respecte i estimació a la Verge Maria, sota l'advocació de la Moreneta.

